

mijmering / maria

Zojuist heb ik een Mariabeeldje in de klike gegooid. Het had lang buiten gestaan, waardoor de verf er 'rustiek' was afgebladderd, het hoofd was er al eens vanaf gevallen en niet al te fraai gelijmd, het was een beeldje waar geen mens nog een cent voor zou geven. Het was, zoals ik een kerkhistoricus eens hoorde, zeggen, alleen nog geschikt als stoepkrijt. Maar toch, de *plok* in de klike gaf een raar gevoel.

Ik ben opgegroeid met Maria's beeld op de kast in de woonkamer. Mijn moeder brandde tot aan haar laatste dagen kaarsjes bij Maria voor mensen die het moeilijk hadden. Hele kampvuren heeft ze er in haar lange leven

doorheen gestookt. Het Mariabeeldje bracht me ook weer even terug bij de oude dame die een paar weken geleden is gestorven. Het enige dat ze van huis naar het hospice had meegenomen was een afbeelding van Maria, een detail uit het paneel Annunciatie van de Italiaanse schilder Simone Martini uit 1333. Ze had het zien hangen in het Uffizi Museum in Florence en was getroffen door de blik van Maria bij het zien van de zojuist met klapwiekende vleugels aan haar voeten neergestreken engel Gabriel, die haar kwam vertellen dat ze de moeder van Jezus zou worden. Haar blik was niet blij verrast of onschuldig vroom maar ronduit bedenkelijk, alsof ze wilde zeggen: had je niet een deur verder kunnen gaan?

Maria doet met kerstmis nauwelijks nog mee. Het hele kerstgebeuren is losgezongen van haar oorsprong. Maria's plaats is ingenomen door kerstmannen met batterijen in hun dikke achterste, door rendieren, beren en gnomen en door glitterpoppetjes in alle soorten en maten. Ik moet wel eens denken aan de kerstgroep van mijn ouders, waarvoor ze hadden gespaard en die elk jaar ceremonieel uit het vloepapier werd gehaald. Op alle beelden waren we zuinig, op Maria het meest.

De tijd van 'O Vrouwe, voor de klare diepten Uwer oogen, hebben wij eeuwen ons in ootmoed neergebogen' is voorgoed voorbij!